Здравец

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ЕДИНЪТ ЕКЗЕМПЛЯРЪ В ЛВ. СЪ ПРЕПОРЪЧИТЕЛНА ЕДИНЪ ЛЕВЪ — 1 ЛЕВА
ОТДЕЛЕ ПРЕЗ ЦЕЛАТА ГОДИНА
ЗА ВЪТРЕШНОСТТА ГОДИШНИ СТОТИНКИ

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редактор: Д-ръ Н. СТАНЧЕВ — Отг. по изкр. и дневен болестн. Редактор-стопанинъ: Царевска Д-ръ Стоянова
София, С. Сердика 18, II ет. Пощ. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27
Адресъ и приемателно: гр. Ямбол, ул. Ангел Кънчев № 3а. Ф. 1242 гр. Б. Е. Ф. 1242 — 1 гр. гр. Дим. кол. адрес № 1242 Ф. 1242 Е. 1242 ВЪВ ЦЕЛАТА

НЕВИДИМИТЕ ВРАГОВЕ

Владетелятъ на земното кълбо — човѣкътъ е заобиколенъ съ всевъзможни и разнообразни врагове, които го дебнатъ постоянно и искатъ да го унищожатъ. Той води непрекъснато борба съ всички чинители на болести и страдания, и остава здравъ и живъ, ако изхвърле по-силнитѣ.

Преди около 260 години единъ англійски занаятчия и общински нетачъ—Йоовенхуъкъ свободното си време прилилъ стъклени лещи за очила. Веднажъ направилъ нѣколко малки и голѣми лещички въ една тръба, последната една капка мръсна вода и се изумѣлъ отъ картината въ нея гъмжало отъ малки чернѣнчета и нѣкъдрѣнца, които се движели по разни посоки, подскачали и се гонѣли лудо. Така той открилъ съ първия си **микроскопъ** (увеличителенъ уредъ) невидимитѣ свѣтъ на безкрайно-малкотѣ сѫщества — микробитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ безвредни за човѣка, други сѫ дори полезни, а голѣма частъ сѫ вредни за човѣка и причиняватъ опасни болести. Тѣ сѫ много дребни сѫщества, въ сравнение съ човѣка и се виждатъ само при увеличение 500 — 2,000 и повече пѫти, но могатъ да унищожатъ и най-здравия и грамадения човѣкъ, щомъ попадатъ въ него. Невидимитѣ човѣшки вредоносни нахлуватъ въ тѣлото чрезъ хранитѣ и водата, сѫ въ кръвта и замърсяватъ рѫцѣ, а и чрезъ нѣкои конски рачечка и се размножаватъ бързо, понеже живѣятъ на топло и се хранятъ съ кръвь и тѣлесни сокове. Тѣ отдѣлятъ ядовити отрови, които причиняватъ треска, болки, хрема, кашлица, главоболи и други подобни страдания на заразнитѣ болести.

Човѣшката кръвь се бори отчаяно съ тия зловредни микроби и що е чисто тѣлото е здраво, запазено и налено — тя побеждава. На борба съ невидимитѣ врагове съ всички сѫдѣствия ни призовава милия здравчета и и. Здравецъ!

Чичо Здравецъ

ЗАЩО СЪМЪ ЗДРАВЪ

Лѣгамъ рано, ставамъ рано,
труда се, инвидамъ въ класъ;
край море или въ балкана —
въ дѣтски дни прекарвамъ азъ.

Въ ствата на слънце грѣе —
сѣнтла, хубава е тя,
а въ двора зелененѣ
и гранинка съсъ цвѣте.

Дето блика кладъ, здравецъ,
тамъ и радостта изкъти, —
по очи ми се познава —
въ тѣхъ усмивки сѫ пламъ
трепти.

Ямъ умѣренъ. Обичамъ:
зеленчуци, грозде, плодъ;
мѣлко, масло предпочитамъ —
здравъ да бада цѣлъ животъ.

Забитѣ сѫ мои сѫ четка,
кѫпа скорто тѣло;
дрехитѣ ми чисти сѫтъкть,
ходи съ вдигнато чело.

Въ жкци слушамъ, що ме сѫ
дятъ,
часъ отдѣлямъ за игра, —
съ редъ живѣя, за да бада
и на старость по-здравъ, здравъ!

Нешко Савовъ

БАШИНА РАДОСТ

Здравото дете е щастие и радость за всѣки домъ.

Който може да представи въ редакцията детско вестниче, равно, по съдържание и изпълнение, на в. Здравецъ, ще получи 1000 лева възнаграждение.

Тамъ кѫдето в. Здравецъ влиза, отъ тамъ доктора излиза. Който живѣе здравъ животъ, бива винаги веселъ и засмѣнъ. В. Здравецъ може да направи отъ всѣко слабо и болнаво дете слѫнчевки юнакъ, който нѣма да боледува.

Георги Кръзовъ

ГОРСКАТА ФЕЯ*)

Домашнина приказка въ три картини

Втора картина

Хубавъ лѣтенъ день. Слѫнцето се е изкачилъ високо на небето и разпилѣ жарки сѣклтина. Въ двора на Татуючовъ е тихо. Всички сѫ на работа въ полето. Само Татуючо лежи полѣ дебелата сѣнка на голѣмия брѣстъ въ сѫрлата на двора.

Татуючо: — Ехъ, тия проклети мухи! Все на мене кѫдатъ. Не не оставатъ да си дрѣмна. Я пъкъ кѫсъ ме се спи. Проклятъ се... — Сѫлъ бихъ до довечера.

Дорете: — покажи се на момчета, — Татуючо! Татуючо! Тази ли си?

Татуючо: — Какъ е — Туйа съмъ. Какво зна? Какво си се разпилала такъвъ?

Дорете: — елиа въ двора. —Майка ти не прати да ти кажа да й занесешъ бухлата на рѣкатѣ. Тѣ сѫ тамъ съ мама. Азъ ще идя въ кѫщи да приготвя нѣщо за ядене и ще ми занесешъ. Хайде, дай, занеси бухлата, че после ще отворѣ тамъ съ тебе. Занесъ ли, колко е хубаво въ рѣкатѣ?

Татуючо—Кѫде щетъ-ще бухлата? Не я знамъ кѫде е!

Дорете: — Майка ти каза, че е въ избата, да го бихъ или въ кѫщи нѣкакъ работа си въ кѫщи.

Татуючо: — Никѫде не съмъ билъ.

Дорете: — А пъкъ азъ цѣла зарнъ съмъ билъ съ мама на рѣкатѣ. И кто, сега отимамъ да приготвя ядене, че мама е гладна. Все тия чамъ и пъкъ на съчъ укоре — Дори ми е дадо, че помогнамъ на мама като голѣма. А пъкъ ти умъ си нѫмъ, а се излежавашъ като стара бабъ.

Татуючо: — Какво си! Само току ми подкърпашъ, равно думе. Дай бухлатата! Ще я занеса. Да не мислишъ, че не могъ. Не е толкова страшно сѫлъцето.—Вчера бухлата го е минала.

Дорете: — Браво! Тоа се казвѫ кѫмъ. Сега да идя въ кѫщи, че после ще изрѣчешъ сѫ тебе на рѣкатѣ. Ще малоинѣшъ попердуи. Знешъ ли, колко е хубаво тамъ?

Татуючо: — Ами кѫдѣ Ръз мога да ги довя жени.

Дорете: — Ехъ, Колко ми е сѫлъ що бадеш! — Трѣгна къмъ пъкъта пръта. —Ще се видимъ на рѣкатѣ! Довидждане! —Ихъ.

Татуючо: — Довидждане! Хемъ не накара да идя на рѣкатѣ. — Трѣгна къмъ пъкъта пръта. — А пъкъ тоа сѫлъце какво? е пекнало!.—Ихъ.

Въ двора е пъкъ тихо. Сѫлнцето бавно сѫкъ на лодку и удъхкъ сѫлнцата на голѣмия брѣстъ.

Завѣса.

Трета картина

Сѫщо день. Пренечерь. На пъленина, всрлъ гъ-рата, Зарвецътъ е обѫрналъ главата си къмъ зелѣющото сѫлнце и се радва на сѫлнцата му. Отъ гората идватъ Дорете и Татуючо. И двамата сѫ набрали по китка здравецъ.

Дорете и Татуючо: —Ихъ.

Здравче, ѣлнче, цвѣте мо-ривно,
берать ли те моми и ергелни?

Здравецътъ:—заѣла. — Берать, берать, кѫмъ да ми

кѫтъ сѫмъ радостъ за мла-ди и стари.

Дорете: — Я, какво хубаво Здравче има тука! Гледай го, Татуючо, колко е мило!

Татуючо: — И колко голѣмо е израсѫл! Хайде да седнемъ до него, че се упорѣшъ — приѫмаме се до Здравца и сѣла до него.

Дорете: — И азъ се уморихъ! — Сѣла отъ другата страна на Здравеца.—Не бѫде малко работа днеска. Пъкъ и хубава разходка сѫ направиѫме.

Татуючо: — Чудна разходка! Много сѫмъ доволенъ.

Дорете: — Но ако не бѫше дошелъ на рѣкатѣ, нѫмаше сега да си такъ радостенъ и доволенъ.

Татуючо: — Вѣрно!

Дорете: — Стана ли т нѫщо, като донесе на майка си бухлатата? Нѫщо. А тя колко се зарадва, като й помогна. Сама каза: „Хайде, сега, нѫете да си помогнете!"

Татуючо: — Никога не съмъ я видалъ толкова радостна. Отказъ тѫжно е умрѣлъ, тя все тича, работи. Не е знаѣла бѣлъ день.

Дорете: — А пъкъ ти вѣчъ да й помогнѣшъ, само се излежавашъ.

Татуючо: — Кой се излежавѫ? Не мо познавашъ тя мене! Азъ не съмъ мъжелливъ. Ти ще видишъ какъ ще да работя. Азъ съмъ силенъ!

Дорете: — Колко ще се радѫ майкѫ ти. Пъкъ и азъ ще се радѫ...

Татуючо: — Ти пъкъ защо ще се радѫшъ?

Дорете: — Защото ще бадешъ добрѫ. Кѫдто работи, той е добрѫ. Него всички го обичатъ.

Татуючо: — поглежда я. — Хемъ ти намѣри тоа. Какъ то рече днеска: „Идѝ на рѣкатѣ, то иди!" Чудно моминче си тя!

Дорете: — А сега да си вѫрнѣмъ! Сѫлнцето вече залѣзва. Мамин ще си отимѣтъ трѣбва да имъ помогнемъ.

Татуючо: — Азъ ще нося нѣй-тежкото. — Дамата взимѫтъ.